

การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

A COMPARISON OF GRADE VIII STUDENTS' READING, WRITING PERFORMANCE
AND ATTITUDES TOWARD LEARNING ENGLISH THROUGH INSTRUCTION BASED
ON CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS (MODEL II) AND TRADITIONAL
TEACHING APPROACH

นัฐพร สังข์อาษา¹ อัญชลี จันทร์เสมอ²

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: junery_89@hotmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: anchalej@swu.ac.th.

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์จักรพงษ์พิทยาลัย จังหวัดปราจีนบุรี ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 60 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest Posttest Design ใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 15 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 5 สัปดาห์ โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในการสอนทั้ง 2 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบเดิม แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน (มีค่าความเชื่อมั่น 0.92) แบบเดิม แบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ (มีค่าความเชื่อมั่น 0.67) และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (มีค่าความเชื่อมั่น 0.90) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test Independent Samples และ t-test Dependent Samples ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา(รูปแบบที่ 2) การอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

Abstract

This study is aimed at comparing grade 8 student's English reading, writing performance and attitudes toward learning English through instruction based on Concentrated Language Encounters (Model II) and traditional teaching approach. The samples of this study were 2 classrooms of grade 8 during the first semester of the academic year 2018 at Chakrabongse

Pittayalai Army Sponsor School in Prachiburi Province. The research design of the study was the randomized control group pretest-posttest design. Each group was taught with lessons of the same contents for fifteen periods which 50 minutes each. The instruments were lesson plans, English reading (with a reliability of 0.92) and writing test (with a reliability of 0.67), and questionnaires on attitudes towards learning English (with a reliability of 0.90) for both groups. The data were analyzed by using an analysis of t-test for Dependent Samples and Independent Samples. The results of the study revealed that; 1) English reading, writing performance and attitudes towards learning English of grade 8 students taught through instruction based on Concentrated Language Encounters (Model II) were significantly higher than before the experiment at the .01 level. 2) English reading, writing performance and attitudes towards learning English of grade 8 students taught through instruction based on Concentrated Language Encounters (Model II) were significantly higher than the traditional teaching approaches at the .01 level.

Keyword: Concentrated Language Encounters (Model II), Reading, Writing, Attitudes

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก ปัจจุบันมีคนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารถึงจำนวน 2,000 ล้านคน หรือ 1 ใน 3 ของประชากรของโลก ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้ประชากรไทยได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่จะสื่อสารได้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ ตลอดจนการเจรจาต่อรองสำหรับการแข่งขันด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวทีสากล (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 1; สถาบันภาษาอังกฤษ. 2555) จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทย พบว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังยึดการสอนแบบ “ครูเป็นศูนย์กลาง” ไม่ใช่ “ผู้ชี้แนะ” แก่ผู้เรียน ซึ่งขัดแย้งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และนโยบายการจัดการเรียนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง หรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากสภาพปัญหาดังข้างต้น ประเด็นปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย สรุปได้ว่ามาจากสาเหตุสำคัญ คือ 1) ปัญหาจากครู การสอนของครูส่วนใหญ่ยังคงเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการท่องจำมากเกินไป ละเลยกระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งยังไม่สามารถปลูกฝังการรักที่จะเรียนรู้ต่อไป นอกจากนี้ครูมีคาบสอนมากเกินไป ครูผู้สอนต้องรับผิดชอบงานอื่นในโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีคุณสมบัติทางการสอนภาษาอังกฤษ และขาดความมั่นใจในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น สื่อการสอน ครูผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน และปัญหาส่วนตัวของผู้เรียน ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ 2) ปัญหาเนื่องจากผู้เรียนไม่มีความพร้อมในการเรียนรู้ ขาดแรงจูงใจในการเรียน ผู้เรียนไม่มีเวลาพอที่จะทำการศึกษานอกเวลา ทำให้ไม่เข้าใจบทอ่านและบทเรียนต่างๆ ได้มากพอ นอกจากนี้ผู้เรียนยังคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก จึงทำให้ขาดความเชื่อมั่นในการแสดงออก และขาดทักษะในการทำงานกลุ่ม และทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน อีกทั้งนักเรียนส่วนใหญ่กังวลเรื่องการใช้ไวยากรณ์ จึงคิดว่าการเรียนการสอนเป็นเรื่องที่ยาก (ขวัญตา อัจฉนตรี 2544;

กระทรวงศึกษาธิการ. 2549; เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2555: 2-3 เอกภพ ไชยยา. 2555; ปิยพงษ์ พรหมนนท์. 2558: 3-4; Brown, 2000; Brown, 2007; Ellis, 1994 อ้างถึงใน เจตน์สุษฎ์ สังขพันธ์. 2558: 273) จากปัญหาที่กล่าวมานั้น ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทุกระดับชั้น ทั้งระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ในทุกระดับการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และมีแนวโน้มที่จะต่ำลงทุกปี นอกจากนี้ผลการทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาเป็นภาษาต่างประเทศในระดับนานาชาติ TOEFL (Test of English as a Foreign Language) ในปี 2013 ปรากฏว่าผู้สอบจากประเทศไทยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 76 คะแนน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาไทยยังขาดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้จริง อีกทั้งประเทศไทยถูกจัดอยู่ใน “ระดับต่ำมาก” คือ อันดับที่ 55 จาก 60 ประเทศ จากผลการประเมินที่กล่าวมานั้นจึงสามารถสรุปได้ว่านักศึกษาไทยโดยเฉลี่ยมีความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อย และไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นแนวโน้มการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันจึงควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างครบวงจรในชั้นเรียน เนื่องจากการสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์จำเป็นต้องใช้ทั้งสี่ทักษะอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช (2531) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะทางภาษาทั้ง 4 อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จะเกิดขึ้นในลักษณะบูรณาการในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันอย่างครบวงจร แต่เมื่อเปรียบเทียบความสำคัญแล้ว การอ่านเป็นทักษะการรับรู้ที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสื่อกลาง อีกทั้งผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะการฟัง การพูดภาษาต่างประเทศได้ น้อยกว่าทักษะการอ่าน ดังนั้นการสอนอ่านจึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ วิธีการอ่านที่ถูกต้องตามหลักการทางภาษา ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ผู้สอนสามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียนได้ง่าย (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2531: 81) การอ่านจึงเป็นทักษะการรับรู้ที่สำคัญที่ช่วยให้คนได้เพิ่มเติมความรู้ของตนเอง จากการศึกษาทางวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่าน พบว่า นักเรียนมีความชำนาญในการอ่านอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโครงสร้างประโยค คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน ทั้งนี้สาเหตุมาจากผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการอ่าน ไม่เข้าใจความหมาย ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถจับใจความ และบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ดังนั้นจึงส่งผลให้เกิดปัญหาการเขียนตามมา เนื่องจาก นักเรียนไม่มีประสบการณ์ในการอ่านจึงพัฒนาการเขียนได้ค่อนข้างยาก การอ่านที่ดีย่อมส่งผลให้ทักษะการเขียนดีขึ้นด้วย เพราะทักษะการอ่านและการเขียนต่างก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

จากการศึกษาวิธีการสอนเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนทั้งในและต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการการรู้หนังสือของประชาชนทั่วโลก ซึ่งประกอบไปด้วย 3 รูปแบบ และมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ซึ่งเสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และโรตารีสากลได้พัฒนาขึ้นมาจากการวิจัยในต่างประเทศโดยมีชื่อภาษาอังกฤษว่า Concentrated Language Encounter Approach in Practice for Global Teaching of Literacy: Lighthouse Strategy Implementation หรือในภาษาไทยเรียกว่า “โครงการประกาศนียบัตรการรู้หนังสือ” ซึ่งเป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จในด้านการรู้หนังสือเป็นอย่างมากจากหลายประเทศ อาทิ ลาว บังกลาเทศ ญี่ปุ่น อียิปต์ บราซิล เชมร ไนจีเรีย ฯลฯ ส่วนในประเทศไทยมีการศึกษานำร่องการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพัฒนาทางด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นที่น่าพอใจ และมีการขยายไปยังส่วนต่างๆ ของประเทศ ทั้งในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษานอกระบบ และการศึกษาพิเศษ นอกจากนี้การเรียนการสอนยึดหลักของภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic)

ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psychological Linguistic) ประสบการณ์เดิม (Schema) ตลอดจนทฤษฎีโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง โดยมีกระบวนการจัดขั้นตอนการสอนแตกต่างกันตามประสบการณ์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอน จัดตามลักษณะภาษาเป้าหมายของผู้เรียน โดยขั้นตอนการสอนมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2556: 66-68)

1. ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ทำร่วมกับผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ

2. ขั้นตอนที่ 2 ครูผู้สอนโยงเรื่องที่ทำร่วมกับผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน

3. ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่ม และเขียนเรื่องของผู้เรียนในกลุ่มย่อยโดยลำพัง

4. ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สนทนาและวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3

5. ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

จากผลของงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) เปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อการแก้ปัญหาความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

6. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์จักรพงษ์พิทยาลัย จังหวัดปราจีนบุรี ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์จักรพงษ์พิทยาลัย จังหวัดปราจีนบุรี ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 60 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยใช้วิธีจับฉลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอนทั้งกลุ่มกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 15 คาบ คาบละ 50 นาที โดยสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษาประเภทเรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre) เรื่องวิธีการ (Procedure genre) และเรื่องรายงาน (Report genre) โดยพิจารณาเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับระดับความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียน และตรงตามแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) จำนวน 3 แผน โดยมีขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นตามแนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับผู้สอน และทำไดอะแกรมสรุปความ

ขั้นตอนที่ 2 ครูผู้สอนโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของผู้เรียน และอภิปรายร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับผู้สอนในกลุ่ม และเขียนเรื่องของผู้เรียนในกลุ่มย่อยโดยลำพัง

ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนเขียนใน

ขั้นตอนที่ 3

ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวน ฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามการสอนแบบเดิม จำนวน 3 แผน มีขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นตามแนวการสอนแบบเดิม ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ ผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นคำศัพท์โดดๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง ผู้สอนอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆให้ผู้เรียนทราบ พร้อม

ยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม

และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนทำการบ้าน แบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือหาคำศัพท์

3. แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ที่สอดคล้องกับมาตรฐาน และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่ผ่านตรวจความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ พบว่าได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00 มีค่าความยาก (p) ตั้งแต่ 0.20-0.66 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.40-0.80 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 198-199) ได้ความเชื่อมั่น 0.92

4. แบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ที่สอดคล้องกับมาตรฐาน และตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ผ่านการตรวจความเที่ยงตรงของเกณฑ์การประเมิน โดยใช้สูตรการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67 – 1.00 กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้ผู้ตรวจ 2 ท่าน (นำคะแนนของผู้ตรวจ 2 ท่าน มาหาร 2 เป็นคะแนนที่ได้ของผู้สอบ) ผู้ตรวจแต่ละคนใช้เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987: 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้ได้ค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนการเขียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.67 ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนเต็ม
การลำดับความ (Writing Organizing)	5
ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้(Idea : Clear and Comprehensible)	5
การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง(Correct Grammar and Spelling)	5
ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 16 ข้อ ตามแนววิธีของ ลิเคิร์ท (Likert) จาก หนังสือเทคนิคการวิจัยทางการศึกษาของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538: 183-186) โดยสร้างข้อความที่แสดงลักษณะของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) แบบประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ท (Likert Scale) 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด พบว่าได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 มีค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test จึงนำมาคัดเลือกแบบสอบถามที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยได้ค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 1.77 – 4.73 และมีค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficients) ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ;และ อังคณา สายยศ. 2539: 218) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

วิธีดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

1.แบบแผนการวิจัย แบบแผนการวิจัยเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (Randomized Control Group Pretest Posttest Design)

2.วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ บทบาทผู้เรียน และการประเมินผล

3. ดำเนินการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหา และระยะเวลาเท่ากัน กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) และกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม

4. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้วิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test for Independent Samples

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยใช้ t-test for Dependent Samples

ผลการวิจัย

จากการศึกษาผลของการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้อภิปรายผลจากการทดลองตามลำดับผลของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$ (30คะแนน)	S.D	t	P
ก่อนเรียน	30	13.07	4.27	12.23**	.00
หลังเรียน	30	17.43	3.84		

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N (จำนวนนักเรียน)	$\bar{X}$ (30 คะแนน)	S.D	t	P
กลุ่มทดลอง	30	17.43	3.83	7.87**	.00
กลุ่มควบคุม	30	11.07	2.21		

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่านแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

ตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S.D	t	P
ก่อนเรียน	30	13.41	4.16	7.91**	.00
หลังเรียน	30	16.07	2.65		

จากตาราง 3 นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

4. เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D	t	P
กลุ่มทดลอง	30	16.07	2.65	8.36**	.00
กลุ่มควบคุม	30	11.10	1.88		

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2)

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	S.D	t	P
ก่อนเรียน	30	55.53	8.46	11.14**	.00
หลังเรียน	30	67.67	5.77		

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .01

6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D	t	P
กลุ่มทดลอง	30	67.67	5.77	8.10**	.00
กลุ่มควบคุม	30	54.76	6.52		

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีความสามารถด้านการอ่าน และความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสามารถด้านการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) เป็นกระบวนการสอนที่ประกอบไปด้วยกระบวนการสอนที่มีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนานักเรียนให้มีทักษะด้านภาษามากยิ่งขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้รับการสอนอย่างต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ และเน้นความเข้าใจความหมายโดยรวมไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นร่วมกันและอภิปรายและทำแผนผังสรุปความ 2) ครูโยงเรื่องที่เป็นประสบการณ์ของนักเรียน 3) นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกันกับครู 4) นักเรียนอภิปราย สนทนาและวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกัน และ 5) นักเรียนร่วมทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำเพื่อเสริมทักษะทางภาษา ตัวอย่างเช่นในขั้นตอนที่ 1 นักเรียนมีโอกาสได้อ่านเนื้อความร่วมกับครูผู้สอนและเพื่อนร่วมห้อง ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ที่ได้จากการอ่าน นักเรียนสามารถตั้งประสบการณ์ในการอ่านของตนเองในการวิเคราะห์บทอ่าน ร่วมกับการกระตุ้นโดยใช้คำถามของครูผู้สอน ทำให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องราวได้ดี ตั้งแต่การวิเคราะห์บทอ่านใด ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้กระบวนการที่สำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 คือ กระบวนการเสริมต่อการเรียนรู้ของครูที่จะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ หรือมีอุปสรรคในการอ่านและการวิเคราะห์บทอ่าน นอกจากนี้ในขั้นตอนที่ 3 นักเรียนและครูยังมีโอกาสใช้ความรู้หรือประสบการณ์เดิมจากการอ่านนำมาสู่กระบวนการเขียนเป็นอรรถลักษณะของตนเอง นักเรียนรู้จักวางแผนการเขียนอย่างเป็นระบบตั้งแต่การวางแผนโครงสร้างเรื่อง การดำเนินเนื้อความ การเลือกตัวละคร เป็นต้น ทำให้การพัฒนาการเขียนของนักเรียนเป็นไปอย่างมีระบบ เช่น นักเรียนได้ฝึกฝนการเขียนเรื่องตามจินตนาการ หรือตามประสบการณ์ของตนเอง รู้จักวางแผนการเขียนของตนเองตั้งแต่ขั้นร่างการเขียน (First Draft) ขั้นเขียน (Writing) ขั้นตรวจสอบ (Checking) ขั้นแก้ไข (Editing) จนเป็นผลงานเขียนที่มีคุณค่าและถูกต้องตามหลักภาษา เป็นต้น นอกจากนี้การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม ช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ในเรื่องที่อ่านมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 นิยมใช้สื่อที่เป็นอุปกรณ์จริงและสามารถจับต้องได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องรวมมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตวิวิช (2556) กล่าวว่า กระบวนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (comprehensible input) การเรียนเน้นความหมายโดยรวมไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา ก่อนเข้าใจความหมายโดยรวม อันได้แก่ หน่วยเสียง หน่วยคำ หน่วยไวยากรณ์ และระบบตัวสะกดต่างๆ ในทางกลับกันการสอนแบบเดิม เน้นให้นักเรียนอ่านตามครูผู้สอน และให้ครูผู้สอนแปลความหมายของเรื่องราวให้นักเรียนฟัง ซึ่งจะทำให้นักเรียนขาดการฝึกฝนการอ่าน ขาดการวิเคราะห์บทอ่านอย่างเป็นลำดับขั้นตอน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นสื่อการเรียนที่นักเรียนไม่คุ้นเคยมาก่อน การจัดการเรียนการสอนนักเรียนมีโอกาสในการเรียนรู้และใช้ภาษาในห้องเรียนมากขึ้น มีโอกาสเรียนรู้ความหมายและความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ด้วยตนเอง และฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาที่มีการ

วางแผนเอาไว้อย่างดีตลอดระยะเวลาในการเรียน ภายใต้ความช่วยเหลือของครูผู้สอน กระบวนการเรียนการสอน มีโอกาสได้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน และเพื่อนร่วมชั้น การสอนจึงเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ รู้สึกตื่นเต้นในการเรียน เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ และวิธีการเรียนของตนเอง ทำให้นักเรียนได้มีความสนใจ กระตือรือร้นที่จะเรียน และสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีแก่นักเรียน เพราะว่า การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 นักเรียนได้เรียนเป็นกลุ่ม และได้ร่วมทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อน ซึ่งเป็นบรรยากาศที่นักเรียนก็ไม่ค่อยได้ทำกันเท่าใดนักในการเรียนโดยปกติของแต่ละวัน ดังนั้นนักเรียนจึงมีความรู้สึกว่าเป็นความแตกต่างระหว่างการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ในแบบเดิมที่ได้เคยเรียนมา นอกจากนี้สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนมีความแปลกใหม่และสามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี จึงทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการเรียนรู้จากงานวิจัย

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์(รูปแบบที่ 2) ควรเริ่มจากเรื่องที่มีเนื้อหาไม่ยากมากเพื่อให้ นักเรียนมีความรู้สึกที่สามารถเรียนได้ และมีกำลังใจในการเรียนเนื้อหาอื่นอีกต่อไป

1.2 ในการใช้สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ ควรมีความเหมาะสมกับวัย มีความชัดเจน กระตุ้นการ เรียนรู้ หรือเป็นสื่อที่เคลื่อนไหวได้ มีเสียงประกอบ สื่อที่เป็นของจริง การใช้ภาพนิ่ง หรือสื่อที่เป็นแผ่นรูปภาพอย่าง เดียวอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

1.3 ควรแสดงผลงานของนักเรียนทุกครั้ง เพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน ซึ่งนักเรียนสามารถทำ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาตัวแปรในด้านอื่นๆ เช่น ความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษ ความคิด สร้างสรรค์ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นต้น

2.2 ควรทำการศึกษาวิจัยโดยนำวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์(รูปแบบที่ 2) ในการเรียนการสอน ภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น

2.3 ควรมีการทดลองการสอนโดยการนำสื่อมัลติมีเดีย หรือ E-Learning มาประยุกต์ใช้ในการสอน เพื่อเพิ่มโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระมากขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ฉบับแก้ไข.

_____. (2549). รายงานสภาวะการศึกษาไทย รากเหง้าของปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ: วีทีซีคอมมิวนิเคชั่น.

_____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนนุสสาหกรรม์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ขวัญตา อาจนนตรี. (2544). การพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษโดยหนังสือการ์ตูนและการสอนแบบร่วมมือ กันเรียนรู้ (Cooperative Learning) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม (การสอนภาษาอังกฤษ).

ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เจตนัสฤกษ์ สังกพันธ์. (2558). สภาพและปัญหาการเรียนรู้อังกฤษของโรงเรียนระดับ

มัธยมศึกษาสังกัดเทศบาลในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้. ในการประชุมมหาดใหญ่วิชาการ

ระดับชาติ ครั้งที่ 6 (273). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

ปิยพงษ์ พรหมนนท์. (2558). การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3. ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิควิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

สถาบันภาษาอังกฤษ. (2555). ความเป็นมาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สืบค้นเมื่อ 17 ตุลาคม 2556, จาก [www. http://english.obec.go.th](http://english.obec.go.th)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ปรีณิตติ้ง จำกัด.

_____. (2555). การเปรียบเทียบผลการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตครูมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยใช้โปรแกรมการสอนแบบแนวคิดหลักข้ามหลักสูตรด้วยทฤษฎีพหุปัญญาและโปรแกรมการสอนแบบเดิม. รายงานการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2556). การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : มุลนิธิโรตารีแห่งประเทศไทย.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

เอกภพ ไชยยา. (2555). การพัฒนาสื่อคอมพิวเตอร์การอ่านภาษาอังกฤษนอกเวลาประเภทการ์ตูนเพื่อเสริมทักษะและทัศนคติที่ดีต่อการอ่านของนักศึกษาชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.อัญชลี จันทร์เสมอ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และรศ.ชูศรี วงศ์รัตน์ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่างๆที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง เพื่อให้งานวิจัยนี้มีประโยชน์และคุณค่ามากยิ่งขึ้น